

Sophie Van Kerckhoven & Anne Schneider

Beertje lief

Tekst: Sophie Van Kerckhoven / Illustraties: Anne Schneider
Beertje lief
© 2017 Clavis Uitgeverij, Hasselt - Amsterdam - New York
Trefw.: lief zijn voor elkaar, angsten overwinnen
NUR 273
ISBN 978 90 448 3135 1
D/2017/4124/218
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

De zon is al lang onder. Alle mensen slapen.
Maar niet iedereen ligt in bed. De beren in het Berenbos
zijn wakker. Ze lachen, ze dansen en ze spelen,
net zo lang tot de zon opkomt. Want als de zon opkomt,
worden de mensen wakker en gaan de beren naar bed.

Deze nacht zit Bas met zijn vriendjes rond het kampvuur.
Ze vertellen elkaar griezelverhalen over de mensen
die overdag het bos bezoeken. 'Ze hebben rode
ogen en scherpe tanden,' zegt Boris.
Hij spert zijn mond wijd open.

Zo gaat het al jaren, ieder in hun eigen wereld.
Beertje Bas heeft nog nooit een mens gezien.
Maar hij kent ze wel uit de verhalen ...

'Mijn papa zegt dat ze groen zijn en het allerliefste beren
eten,' vertelt Lily. Ze huivert. Bas luistert met ingehouden
adem naar de enge verhalen van zijn vriendjes.
Bij de mensen kun je maar beter wegblijven!

Na een lange, spannende nacht gaat Bas naar bed.
'Ga maar lekker slapen,' zegt zijn mama en ze geeft Bas een kusje
op zijn voorhoofd. 'En denk eraan: pas opstaan als de zon ondergaat.'
'Ja, mama,' zegt Bas en hij draait zich om.
De griezelverhalen van Boris en Lily spoken door zijn hoofd.
In zijn dromen rent hij weg voor mensenmonsters die op beren jagen.
Stevig drukt Bas zijn knuffelstok Takkie tegen zich aan.
Die zal hem beschermen.

Als Bas wakker wordt, hoort hij zacht gelach en gepraat.
Is de zon al onder en zijn ze mij vergeten wakker te maken? vraagt hij zich af.
Maar dan ziet hij dat het licht is buiten. Te licht.
Een zonnestraal verlicht zijn slaapholletje. O nee, de zon is nog op!
Dat betekent dat de mensen er zijn, denkt Bas verschrikt.

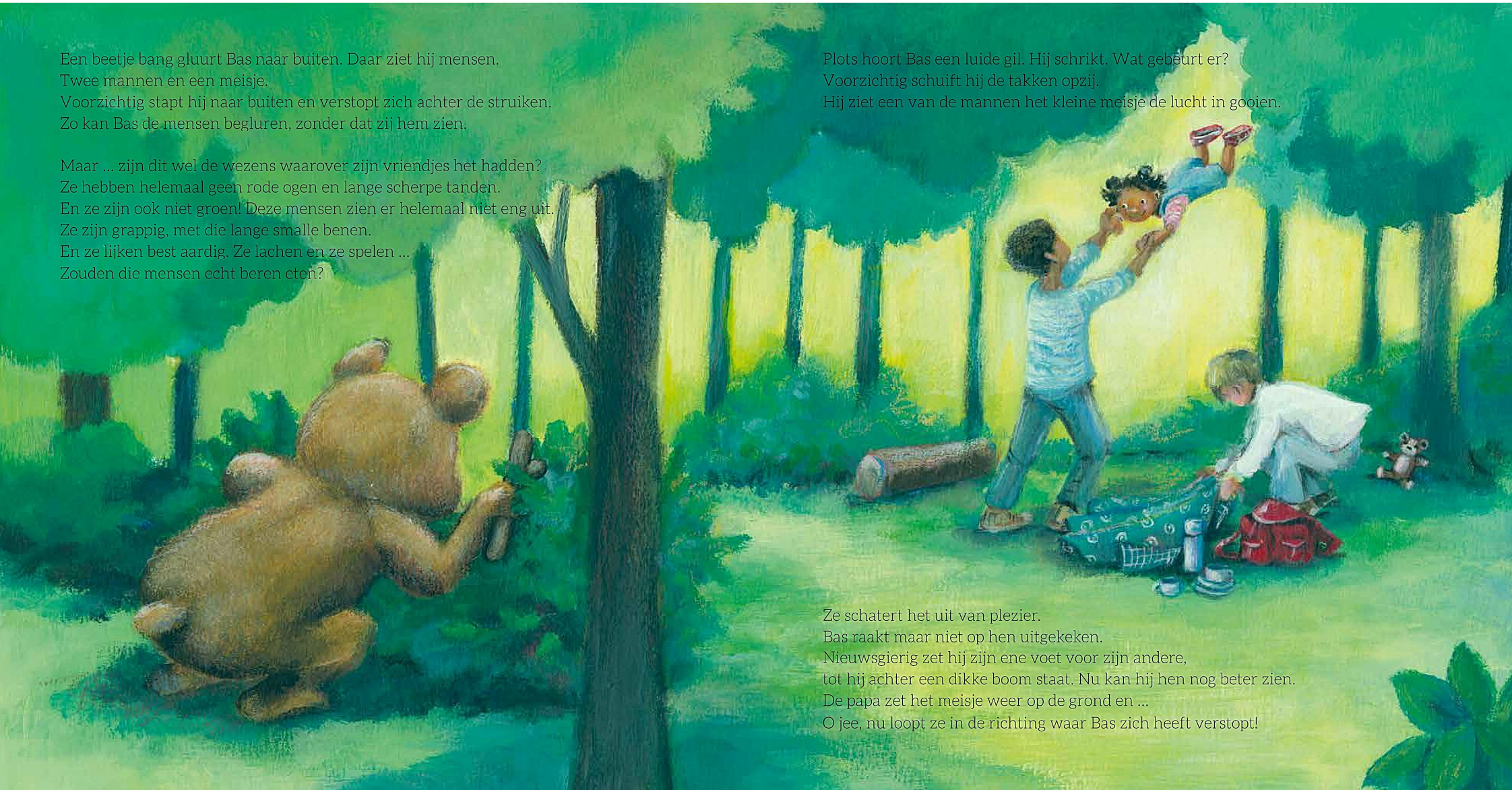
Maar wie zijn er dan buiten aan het lachen en praten?
Dat kunnen toch nooit die enge mensen zijn?
Nieuwsgierig stapt Bas uit zijn bedje.
Op zijn tenen sluipt hij naar de ingang van zijn holletje.

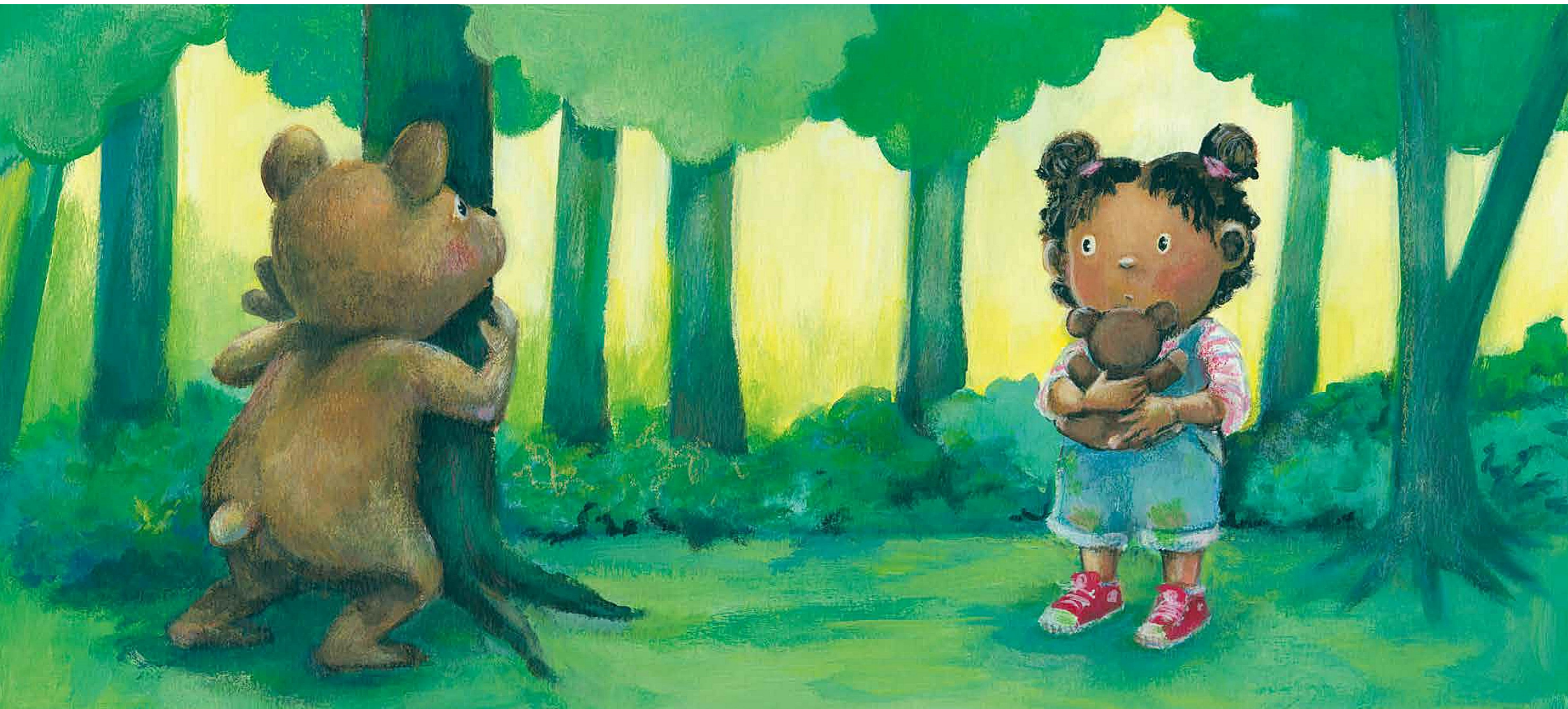
Een beetje bang gluurt Bas naar buiten. Daar ziet hij mensen.
Twee mannen en een meisje.
Voorzichtig stapt hij naar buiten en verstopt zich achter de struiken.
Zo kan Bas de mensen begluren, zonder dat zij hem zien.

Maar ... zijn dit wel de wezens waarover zijn vriendjes het hadden?
Ze hebben helemaal geen rode ogen en lange scherpe tanden.
En ze zijn ook niet groen! Deze mensen zien er helemaal niet eng uit.
Ze zijn grappig, met die lange smalle benen.
En ze lijken best aardig. Ze lachen en ze spelen ...
Zouden die mensen echt beren eten?

Plots hoort Bas een luide gil. Hij schrikt. Wat gebeurt er?
Voorzichtig schuift hij de takken opzij.
Hij ziet een van de mannen het kleine meisje de lucht in gooien.

Ze schateren het uit van plezier.
Bas raakt maar niet op hen uitgekeken.
Nieuwsgierig zet hij zijn ene voet voor zijn andere,
tot hij achter een dikke boom staat. Nu kan hij hen nog beter zien.
De papa zet het meisje weer op de grond en ...
O jee, nu loopt ze in de richting waar Bas zich heeft verstopt!

Bas raakt in paniek. Maar ... wat heeft dat meisje eigenlijk in haar handen?
Is dat een babybeertje? Heeft dat mensenmeisje een babybeertje vast?
Verschrikt doet Bas een stap naar achteren.

Maar dat had hij beter niet kunnen doen. Het meisje ziet hem.
Ze schrikt en begint te huilen. 'Papa! Vake!' roept ze en vlug rent ze weg.
De papa's nemen het snikkende meisje in hun armen. Ze troosten haar.